

Οἶονεὶ ὁ πετῶν, ὁ διὰ τοῦ ἀνέμου φερόμενος, ταχύ-
πους: Ἐφυγε σὰν ἀνεμοπέτακας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμο-
πάτης.

άνεμοπετάχτης ἐπίθ. Κύπρ. ἀνεμοπετάσης Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. πετῶ. Ὁ τύπ.
ἀνεμοπετάσης παρὰ τὸν ἕτερον ἀόρ. ἐπέτασα.
Ἀνεμοπέτακας, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τῶν φέρετε μου τὸν μαῦρον μου τὸν ἀνεμοπετάχτην.
Τῶν φέρετε μου τὸν μαῦρον μου τὸν ἀνεμοπετάσην,
μάρμαρα κάμνει κορναχτοὺς ὥς τοὺς οὐρανοὺς τῶν πάσιν.

άνεμοπηγαίνω Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. πηγαίνω.
Πηγαίνω εἰς τὸν ἄνεμον, ἐξαφανίζομαι: Ἄσμ.
Ὅλ' οἱ καλοὶ ποθάνανε καὶ ὅλοι ἐνεμοπήγαν.

άνεμόπιττα ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πίττα.
Πρόχειρος πίττα τηγανιζομένη μόνον δι' ὕδατος.
Πβ. ἀνεμο- 1.

άνεμοπόδαρος ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,377 ΚΠΑ-
λαμ. Δωδεκαλ. Γύφτ. 58 — Λεξ. Μπριγκ. ἀνιμουπόδαρους
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ ποδάρι.
Ταχύπους ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.
Μὴ μάν' ἀνεμοπόδαρη φρωτὶά με τὸ μαστάρι
τὸ πότισε ὥς τὴν ἔρημο...

(ἐνν. τὸ ἄλλογο) ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.
Κι αὐτὰ φεύγουν σὰν πετούμενα | καὶ αὐτὰ κάνουνε σὰν κάποια
ξένα ἀγρίμα, ἀνεμοπόδαρη, | ταραμένα ἀπὸ δρολάπια
ΚΠΑλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμοπάτης.

άνεμόποδας ὁ, Ἄνδρ. Εὐβ. Κρήτ. Κῶς Μύκ. Νάξ.
Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Χίος ἀνεμόποδος Λεξ. Δεῖκ
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνέμη καὶ πόδας.

1) Ὁ ποὺς τῆς ἀνέμης, ἥτοι ὁ κατακόρυφος ἄξων,
περὶ τὸν ὅποιον στηριζόμενον εἰς τὴν βάσιν στρέφεται
ἡ ἀνέμη Ἄνδρ. Εὐβ. Κρήτ. Κῶς Μύκ. Νάξ. Ρόδ. Σέριφ.
Σίφν. Χίος — Λεξ. Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμόκορμος.

2) Ἡ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ ἀνέμη Λεξ.
Δεῖκ Συνών. ἀνεμόκολος, ἀνεμόποδο.

άνεμόποδας ἐπίθ. Κρήτ. ἀνεμοπόας Κύπρ. ἀνεμό-
ποδος ΔΣολωμ. 215

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πόδας.
Ταχύς εἰς τὸ βάδισμα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Μαῦρε μου μαυρογόνατε, μαῦρε μου ἀνεμοπόα,
δύνεσαι τῶν περάσσης με τῆς Τόπρους τὸν λιμῶνα;
τὰ τέσσερά σου πέταλα χρυσὰ νὰ σοῦ τὰ κάνω
Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμοπάτης.

άνεμοπόδης ἐπίθ. Ἦπ. Πόντ. (Κερασ.) — ΚΚρυ-
στάλλ. Ἔργα 2,53 Θηλ. ἀνεμοπόδα ΚΠΑλαμ. Ἀσάλ.
ζωή 79 Οὐδ. ἀνεμοπόδικον Πόντ. (Κερασ.) ἀνεμοπόδ'κον
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πόδι.
Ἀνεμόποδας, ὁ ἰδ.: Γρίβας ἀνεμοπόδης ΚΚρυστάλλ.
ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Χώρισον κ' ἔπαρεν ἀνεμοπόδ'κα | καὶ χρυσοκαλιβωμένα
(ἐνν. ἄλλογα) Χαλδ. Ποιήμ.

Καὶ τὸ πουλλὶ σὰς δίνει κάποιε τὴ χάρι
καὶ τὸν ἀέρα μὴ νεαίδα ἀνεμοπόδα
ΚΠΑλαμ. ἔνθ' ἄν.

άνεμόποδο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) Πάρ. Σίφν. — Λεξ. Αἰν.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνέμη καὶ πόδι.

Ἡ βάσις εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ἡ ἀνέμη. Συνών.
ἀνεμόποδας 2.

άνεμοπούλλι τό, Κύθηρ. ἀνεμόπουλλο Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πουλλί.
Τὸ πτηνὸν ἀνεμογάμης, ὁ ἰδ.

άνεμοπουλλίτσι τό, Καππ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πουλλίτσι.

Πτηνὸν πετῶν εἰς τὸν ἄνεμον καὶ μεταφ. ἐπὶ ἵππου
βαδίζοντος ταχέως: Ἄσμ.

Φέρετε τὸ σπαθίτσι μου τὸ κόφτ' ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω,
φέρετε καὶ τὸ μαῦρο μου τὸ ἀνεμοπουλλίτσι.

Πβ. ἀνεμοπάτης.

άνεμόπραμα τό, ἰδ. ἀνεμο- 1.

άνεμοπύρι τό, Ἀθῆν. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κο-
ρινθ. Λακων. Οἰν. Φεν.) κ. ἀ. ἀνιμουπύρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πύρι.

1) Ἡ νόσος ἐρυσίτελας, πάθησις ὀξεῖα, καθολικὴ,
ἐμπύρετος καὶ ἐκδηλουμένη ὡς δερματίτις κυρίως εἰς τὸ
πρόσωπον Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων.
Οἰν. Φεν.) κ. ἀ.: Ἐβγαλε τ' ἀνεμοπύρι Καλάβρυτ. Συνών.
ἀγαθὸ 3, ἀερικὸ 45, ἀμπελοκλάδι 6, ἀνεμικὸ (ἰδ.
ἀνεμικὸς Β 15), ἀνεμοπύρωμα 1, πυρό. β) Τὸ
φυτὸν βούπλευρον τὸ θαμνώδες (bupleurum fructico-
sum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae) χρησι-
μοποιούμενον ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ
ἐρυσιτέλατος Ἀθῆν. Συνών. ἀνεμοπύρωμα 2. 2) Καύ-
σων ὑπερβολικὸς τῶν θερινῶν μηνῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Πάνι οὔλα, τὰ ρούφ'ξι τ' ἀνιμουπύρι (ἐνν. τὰ σπαρτά).

άνεμοπύρωμα τό, κοιν. ἀνεμοπύρωμαν Κύπρ. Πόντ.
(Κερασ.) ἀνιμουπύρουμα βόρ. ἰδιώμ. ἴνιμουπύρουμα Μα-
κεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πύρωμα.

1) Ἀνεμοπύρι 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Ὁ δεῖνα ἔβγαλε τ' ἀνε-
μοπύρωμα. 2) Ἀνεμοπύρι 1 β, ὁ ἰδ., Μέγαρ. Πελοπν.
(Τρωφυλ.)

άνεμόρραβδο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνέμη καὶ ραβδί.

Ἡ κάθετος ράβδος, περὶ τὴν ὁποίαν στρέφεται ἡ ἀνέμη
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμόκορμος.

άνεμορριπή ἡ, Ἦπ. Ἴόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. Κεφαλλ.
κ. ἀ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,224 — Λεξ. Βλαστ. ἀνεμορρ'πή
Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Νάξ. ἀνιμουρρ'πή Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ ριπή.

1) Βιαία τοῦ ἀνέμου πνοή, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος
ἔνθ' ἄν.: Φρ. Τὸ πῆρε ἡ ἀνεμορριπή (κατεστράφη) Ἦπ.
Ἐπῆγε τῇ ἀνεμορριπῇ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἴόνιοι
Νῆσ. Ἀσ' τα νὰ πάνε ὥς τὴν ἀνεμορρ'πή! Ἰθάκ. Γίνηκε
ἀνεμορρ'πή καὶ ἀνεφταόρατη ἡ δεῖνα (ἐγινε ἄφαντος) Νάξ.
|| Ποιήμ.

... Τώρα κ' ἐσὰς κ' ἐμένα

μὰς ἄρπαξε τὸ σύφλογο καὶ ξεζευγαρωμένους

μὰς δέρον' ἡ ἀνεμορριπή...

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμικὸς Β 1.

2) Ὁ διάβολος (διότι κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν τὸν
τυφῶνα προκαλεῖ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὅποιον καὶ εὐρί-
σκεται ἐν αὐτῷ) Κεφαλλ.: Νὰ βῇ ἡ ἀνεμορρ'πή μέσα σου!
(ἀρά). Πήγαινε - σῦρε ὥς τὴν ἀνεμορριπή! Συνών. φρ.
πήγαινε ὥς τὸ διάβολο!

